

ude i Verden siges, at det ligger for højt, saa stiller vi jo netop de 400 000 Kr. til Raadighed for at sænke dette Prisniveau, og ingen vilde dog vel finde, at det vilde være en forsvarlig Anvendelse af Statens Midler at bruge dem til at sænke Prisniveauet til Fordel for de velstillede. Jeg synes, at der her ligger en ganske naturlig Begrundelse for at sænke dette Prisniveau for de mindre velstillede — saa kan der jo diskuteres om Grænsen.

Der er gjort en Del Bemærkninger om denne Eksport til Udlandet og om de forskellige Landbrugeres Stilling. Jeg finder ingen Anledning til her at komme ind paa, om Husmandsbrugets Stilling er mere eller mindre gunstig; den er vel i det hele taget ikke særlig gunstig. Det forekommer mig, at der saa meget mindre vil være Anledning dertil, som hele Spørgsmaalet om Befolkningens Forsyning med Mælk og med Flæsk er Husmandsstanden ganske uvedkommende, idet Husmændene, i Overensstemmelse med Lovforslaget, som det er forelagt os, i overvejende Grad maa betragtes som Selvforsynere. Spørgsmaalet forekommer mig kun at have Interesse i een Henseende, nemlig i denne, at man vel ikke paa Grundlag af de Indtægter, der foreligger i Skattelisterne, vil kunne se, hvor stort det Antal bliver, der vil faa godt af den Prisnedsættelse, her er Tale om, idet jo ikke blot Husmændene, men Landbrugerne i det hele taget, uanset deres Indtægter, vil gaa ud som Selvforsynere og derfor ikke vil kunne medregnes ved en Opgørelse af, hvor mange Prisnedsættelsen vil komme til gode.

Saa er der de administrative Vanskeligheder. Ja, det er jo almenkendt, at naar man ikke synes om en Ting, saa optaarner man de administrative Vanskeligheder til noget ganske uoverkommeligt, og det er i dette Tilfælde saa meget lettere, som vi ikke har haft Administrationen til at bistaa os ved Udarbejdelsen af vort Forslag. Jeg tror, at det med lidt god Villie vilde kunne være sket, og at de Vanskeligheder, man her opstiller, betegner en meget stor Overdrivelse. Hvis man absolut ønskede at undgaa disse Grænser, saa har vi givet en Antydning af, at vi vilde imødekomme dette Ønske i Henseende til at give Kommunerne Frihed,

naar Statens Udgifter ikke derved forøgedes, og Prisnedsættelsen ikke blev mindre for de mindre velstillede. Der er jo ogsaa i Udvalget fremsat den Tanke, at hvis man nu endelig vilde uddele Rabatmærker til alle, eller hvis man kun var indrettet paa, at Ordningen kunde praktiseres paa den Maade, saa vilde det ogsaa kunne ske, og saa vilde Forskellen bag efter kunne udlignes gennem Indbetaling af Skat. Jeg tror, som sagt, at man med nogen god Villie fra alle Sider nok vilde kunne overvinde disse administrative Vanskeligheder.

Der gøres saa den Indvending, at det navnlig gaar ud over Mellemindtægterne. Det synes altsaa, som om man nu ikke retter sin Hovedindvending mod, at vi ikke vil komme de mindre velstillede til Hjælp; men saa er der dem med Mellemindtægterne, siger man; de vil blive vanskeligt stillede. Og man har dør nævnt Indtægterne fra 5 000 og noget derover. Som Lovforslaget her ligger, er det jo Indtægterne fra 1918, det drejer sig om, og Indtægterne ligger noget højere nu, saa allerede derved vil der gaa en Del fra af dem, paa hvis Vegne man beklager sig, og for øvrigt er det jo heller ikke noget stort Kvantum, det drejer sig om at rationere i det hele taget, saa Forholdet spiller ikke den Rolle, som man har villet tillægge det. Og saa er der Skellet og det med Klassedelingen. Det har jeg gjort opmærksom paa, at vi allerede nu har i Befolkningens Forsyning med Brændsel, og jeg har ikke hørt nogen Beklagelse over den Ordning, som vi her har praktiseret. Jeg maa vedblivende, som jeg hævdede ved første Behandling, være af den Opfattelse, at det er en rimelig Overgangsform for at komme bort fra de Foranstaltninger, vi er inde i, at Staten og Kommunerne begrænser sig til at yde Tilskud til de mindre velstillede, som man her har foreslaaet.

Hvis dette med Skellet skulde være saa slemt, saa vilde det jo føre til, at man aldrig kunde komme bort fra disse Foranstaltninger, og man vil dog vistnok ikke mene, at man skal vedblive at hjælpe alle, indtil der ingen er, som trænger til Hjælp. Mindre velstillede Folk vil der altid være; der maa komme et Tidspunkt, da man maa indskrænke sig til at hjælpe disse og